

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת מִצּוּרֵעַ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ז - חלק ג'

קונטרס 483

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

בכל שבת ושבת לפני הבדלה, כל אחד ואחד היה בבית הכנסת ולומד שנים ושלשה שעות בזהר הקדוש. וכן בחצות הלילה כל העיר הולכים לבית המדרש ללמוד את הזהר. ולא היה אחד מבני העיר אשר בטל את הלמודים האלה בזהר הקדוש, אלא כלם, כל בני העיר למגדולם ועד קטנם הולכים אל בית המדרש ולומדים בספר הזהר הקדוש. ותמיד היה לב הקיסר שם לטוב על כל היהודים, ונטה להם רב חסד, ונחו בהשקט ושלום על אדמתם מאין מפריע ואויב.

(ורק בעונותינו הרבים בשנים האחרונות נתבטל למוד זה, ומאז החלו צרות צרורות מהמושלים שם ימח שמם ומהפורעים השכנים הערבים ימח שמם שם רשעים ירקב, אך עד אז לא היו שום צרות והחיים התהלכו על מי מנוחות בלא פחד ובלא אגחה).

וזכו תושבי העיר הזאת לעלות תהלה לקל לארץ הקדש, ואף הזקנים המפגלים שבהם נתברכו באריכות ימים מפלגה עקב למודם הקבוע בזהר הקדוש, והם חיים וקיימים וממשיכים את הלמודים האלה כאן במקום מושבם בארץ הקדש.

ובעת הכנסת ספר הזהר הקדוש אל הבית עושים שמחה גדולה כבהכנסת ספר תורה, ומיחדים ארון עבור הזהר הקדוש ומעטרים אותו מבחוץ בפרכת נאה כפי שמעטרים לארון הקדש.

ותמיד הנשים אומרות על כל דבר ישועה שיהיה בזכות הרשב"י, וכשיוצאים לדרך נושקים את הפרכת של ארון הזהר הקדש ומתפללים ואומרים בזכות הרשב"י. [וכמו כן היה במרוקו].

ורבם הרב הצדיק שליט"א אמר, שבזכות הלמוד הזהר שעודם ממשיכים בזה כן וכ"ל, כמעט ולא היו שום נפגעים בהמלחמה האחרונה.

ויהא רעוא {ויהי רצון} מן קדם עתיקא קדישא דכל קדישין טמירא דכל טמירין סתימא דכולא, דיתמשך מן קדם עתיקא קדישא דכל קדישין

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

טמירא דכל טמירין סתימא דכולא רעותא {רצון} חנא וחסדא {חן וחסד} ורחמי {רחמים} בנהירו עלאה וברעותא וחידי {שמחה} עלי ועל כל בני ביתי ועל כל ישראל. ויתחדו הדודים, ותהיה כבר קץ הגאולה ברחמים רבים, ועתה שכבר נפוצו המעונות חוצה הרי זה כבר עת הגאולה, ויהי רצון שיתגלה כבר משיח צדקנו ויגאלנו גאולה שלמה ברחמים רבים, אפלו למטה מעשרה טפחים בקרוב ממש.

ש. ז. כ. אשקלון יצ"ו

– מכתב לג –

ברוך השם, קבלנו בחסדי השם יתברך את הסט המחלק של כל הזוהר הקדוש אשר שלחתם אלינו.

אנו מודים לכם על כך מקרב לב.

וברצוננו לומר ולהודיע לכם, שאין לכם משג כמה התועלת היא רבה בזוהר מחלק זה. כשהספרון קטן ואפשר לקחתו לכל מקום, הוא תועלת ונחות גדולה אשר נותנת תמריץ גדול לקרא הרבה מדפי הזוהר בכל מקום ובכל שעה פנויה, ולקרוב הגאולה ולהקים השכינה הקדושה מעפרה.

רב תודות, ושתזכו להגדיל תורה ולהאדירה.

אבד לנו מספר הטלפון שלכם, ואם תוכלו להתקשר אלינו על ענן חשוב, נודה לכם במאד מאד. מספר הטלפון: ....

בברכה והצלחה רבה

משה יעקב ויגדוביץ

בִּידוֹ. וְכֹלֶם מְצוּיִים לַעֲשׂוֹת דִּין. וּמִי שְׁפֹגֵשׁ בָּהֶם נִזְקָה. כְּתוּב (בראשית יט) הִנֵּה נָא מֵצָא עֲבָדָי חַן בְּעֵינַיִךְ וּתְגַדֵּל חֶסֶדְךָ וְגו'. מַה הַטָּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁהָדִין שְׂרִי, בְּכָל הוּא שׂוּרָה, בֵּין בְּעִיר בֵּין בְּמִדְבָּר וּסְבִיב הָעִיר.

עוֹד פֶּתַח וְאָמַר, (שיר ח) שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם עַל לֶבְךָ וְגו'. שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם, כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל אָמְרָה אֵת זֶה לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם, מִי הוּא הַחוֹתֶם? זֶהוּ חוֹתֶם הַטְּבַעַת שֶׁל הָאָמֶת. כַחוֹתֶם עַל לֶבְךָ - זֶהוּ חוֹתֶם שֶׁל תְּפִלִּין שְׁמַנִּית אָדָם עַל לְבוֹ. כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ - זוֹ יָד בְּהֵא שְׁמַנִּית בְּאוֹתָהּ זְרוּעַ. וּמִיֶּהוּ? יִצְחָק. וּכְנִסְת יִשְׂרָאֵל אוֹמְרָת, שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם. חוֹתֶם הִיא צְרִיף לְהִיּוֹת! מַה זֶה כַחוֹתֶם? כְּאוֹתָן תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ שֶׁמְבִיא שְׂבַח לְכָל הַגּוֹף. וְעַל כֵּן תְּפִלִּין בְּזוּרְעַ, עַל הַלֵּב, וּבִזְוָה נִמְצָא אָדָם שֶׁלֵּם כְּמוֹ שֶׁלְמַעְלָה.

כִּי עֲזָה כְמוֹת אֶהְבֶּה. מַה זֶה כִּי עֲזָה כְמוֹת? אֵלָא לֹא נִמְצָאת קְשִׁיּוֹת בְּעוֹלָם כְּמוֹ פְרֻדַּת הַנֶּפֶשׁ מֵהַגּוֹף כְּשֶׁרוֹצִים לְהַפְרִד. (ועל דא) כֵּן אֶהְבֶּת כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁלֹא נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים, וּמִשּׁוּם כֵּן תְּפִלָּה שֶׁל יָד נִקְשְׂרַת בְּזוּרְעַ, לְקַיֵּם אֵת הַכְּתוּב, (שם ב) שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשִׁי.

קְשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה. בְּכָל דְרָגוֹת הַגִּיהֶנֶם אֵין קְשָׁה כְּמוֹ הַשְּׂאוֹל, שִׁיּוּרְד לְמִטָּה מִכֶּלֶם, פֶּרַט לְאוֹתָהּ מְדַרְגָּה שְׁנִקְרָאת אַבְדוֹן, וְזֶה וְזֶה הַשְּׂתַתְּפוּ כְּאֶחָד, וְזֶה קְשָׁה לְרִשְׁעִים מִהַכֵּל. כֵּן קְשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה, שְׂאִין קִנְאָה אֵלָא בְּאֶהְבָּה, וּמִתּוֹף אֶהְבָּה בְּאֶה קִנְאָה. וּמִי שֶׁמְקַנָּא לְאוֹתוֹ שְׂאוֹהֵב בְּיוֹתֵר, קְשָׁה לוֹ לְהַפְרִד מִמֶּנּוּ מְאוֹתָהּ דְרָגָה שְׁנִקְרָאת שְׂאוֹל, שְׁהִיא קְשָׁה מִכָּל דְרָגוֹת הַגִּיהֶנֶם.

לֹא אֵית קְשָׁיָא כְּשֶׁאוֹל, דְנִחִית לְתַתָּא מִנִּיְהוּ, פֶּר הַהוּא דְרָגָא דְאֶקְרִי אַבְדוֹן, וְדָא וְדָא אֲשַׁתְּפוּ כַחַדָּא. וְדָא קְשָׁיָא לְהוּ לְחִיבִינָא מִכְּלָא. כֵּן, קְשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה, דְלִית קִנְאָה אֵלָא בְּרַחֲמֵימָא דְכְּתִיב, וּמִגּוֹ רַחֲמֵימָא אֲתִי קִנְאָה, וּמֵאֵן דְקִנְיָ לְהַהוּא דְרַחֲמִים יִתִּיר, קְשָׁיָא לִיָּה לְאֶתְפָּרְשָׁא מִנִּיָּה מֵהַהוּא דְרָגָא דְאֶקְרִי שְׂאוֹל, דְאִיְהוּ קְשָׁיָא מִכָּל דְרָגִין דְגִיְהֶנֶם.

וְכִלְהוּ מִשְׁתַּכְּחִי לְמַעַבְד דִּינָא. וּמֵאֵן דִּיעָרַע בְּהוּ אֶתְזַק. פְּתִיב, (בראשית יט) הִנֵּה נָא מֵצָא עֲבָדָי חַן בְּעֵינַיִךְ וּתְגַדֵּל חֶסֶדְךָ וְגו'. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְבְּכָל אֲתֵר דְדִינָא שְׂרִיא בְּכֹלָא שְׂרִיא, בֵּין בְּמִתָּא בֵּין בְּמִדְבָּרָא וּבְסַחְרָנָא דְמִתָּא.

הֵנוּ פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ח) שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם עַל לֶבְךָ וְגו'. שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם, כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל אָמְרָה דָּא לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם, מֵאֵן הוּא חוֹתֶם. דָּא חוֹתֶם דְגוֹשְׁפִּנְקָא דְקְשׁוּט. כַחוֹתֶם עַל לֶבְךָ, דָּא חוֹתֶם שֶׁל תְּפִלִּין, דְאֶנַּח בֶּר נֶשׁ עַל לְבִיָּה. כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ, דָּא יָד בְּהֵא, דְמִנַּח בְּהַהוּא זְרוּעַ, וּמִנּוּ יִצְחָק. וּכְנִסְת יִשְׂרָאֵל קָאֵמַר שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם, חוֹתֶם מִיבְעֵי לִיָּה, מֵאִי כַחוֹתֶם. כְּאִינּוֹן תְּפִלִּין דְרִישָׁא, דְאֵתִי שְׂבַחָא לְכָל גּוֹפָא. וְעַל דָּא תְּפִלִּין בְּזוּרְעַ, עַל הַלֵּב, וּבְדָא אֲשַׁתְּכַח בֶּר נֶשׁ שְׁלִים כְּגוֹוִנָא דְלַעֲיָלָא. כִּי עֲזָה כְמוֹת אֶהְבֶּה. מֵאִי כִי עֲזָה כְמוֹת. אֵלָא לֹא אֲשַׁתְּכַח קְשִׁיּוֹתָא בְּעִלְמָא, כְּמָה דְפִרִישׁוּ דְנִפְשָׁא מִגּוֹפָא, פֶּד בְּעֵינִין לְאֶתְפָּרְשָׁא. (ועל דא) כֵּן אֶהְבֶּת כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְלֹא אֶתְפָּרְשִׁין לְעִלְמִין. וּבְגִין כֵּן תְּפִלָּה שֶׁל יָד, אֶתְקַשְׂרָא בְּזוּרְעַ, לְקַיִימָא דְכְּתִיב, (שיר השירים ב) שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֹאשִׁי.

קְשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה. בְּכָל דְרָגִין דְגִיְהֶנֶם, לֹא אֵית קְשָׁיָא כְּשֶׁאוֹל, דְנִחִית לְתַתָּא מִנִּיְהוּ, פֶּר הַהוּא דְרָגָא דְאֶקְרִי אַבְדוֹן, וְדָא וְדָא אֲשַׁתְּפוּ כַחַדָּא. וְדָא קְשָׁיָא לְהוּ לְחִיבִינָא מִכְּלָא. כֵּן, קְשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְאָה, דְלִית קִנְאָה אֵלָא בְּרַחֲמֵימָא דְכְּתִיב, וּמִגּוֹ רַחֲמֵימָא אֲתִי קִנְאָה, וּמֵאֵן דְקִנְיָ לְהַהוּא דְרַחֲמִים יִתִּיר, קְשָׁיָא לִיָּה לְאֶתְפָּרְשָׁא מִנִּיָּה מֵהַהוּא דְרָגָא דְאֶקְרִי שְׂאוֹל, דְאִיְהוּ קְשָׁיָא מִכָּל דְרָגִין דְגִיְהֶנֶם.

רְשַׁפְיָהּ רְשַׁפִּי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יָהּ. ומאן איהו שלֵהֶבֶת יָהּ, דא אַשָּׁא דְנַפְיָק מְגוֹ שׁוּפְרָא, כְּלִיל מְרוּחָא וּמְיָא. ומגו ההוא שלֵהֶבֶת כד מתלהטא בכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אוֹקִיד עַלְמָא בְּשִׁלְהוּבִיתָא בְּקִנְיָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְשַׁעְתָּא דְהִיא מְקִנְיָא לֵיהּ, ווי דאֲעֲרַע בְּשִׁלְהוּבִיתָא, דְּאִיהוּ יְתוּקֵד בְּהוּ.

הוּ פִתַּח וְאָמַר. (שיר השירים ח) מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת וְגו'ו'. מִיָּם רַבִּים דָּא דְרוּעָא יְמִינָא, דְּבַעֲי לְקִשְׂרָא בֵּיהּ קִשְׂרָא דְתַפְלָה עַל דְרוּעָא שְׂמָאֵלָא, לְקִיּוּמָא וַיְמִינוּ תַּחֲבַקְנִי. דְּבַר אַחַר, מִיָּם רַבִּים, דָּא הוּא נְהַר עֲלָא, דְּמַגִּיחַ נַפְקִין נְהַרִין לְכָל עַבְרָא, וְכֻלְהוּ נְגַדִין וְאִתְמַשְׁכֵּן מַגִּיחַ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים צ) מְקוּלוֹת מִיָּם רַבִּים. מְאִינוּן קוּלוֹת דְּמִיָּם רַבִּים, דְּנַפְקֵן וְאִתְמַשְׁכֵּן מַגִּיחַ. וְנְהַרוֹת, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, נְשָׂאוּ נְהַרוֹת וְגו'ו'.

עוֹד פִּתַּח וְאָמַר, (שיר ח) מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת וְגו'ו'. מִיָּם רַבִּים - זוּ דְרוּעָא יְמִין שְׂצָרִיף לְקִשְׂרָא בְּהּ קִשְׂרָא שֶׁל תַּפְלָה עַל זְרוּעַ שְׂמָאֵל, לְקִיָּם וַיְמִינוּ תַּחֲבַקְנִי. דְּבַר אַחַר מִיָּם רַבִּים - זֶהוּ הַנְּהַר הַעֲלִיּוֹן שְׂמַמְנוּ יוֹצְאִים נְהַרוֹת לְכָל הַעֲבָרִים, וְכֻלָּם שׁוֹפְעִים וְנִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (תהלים צ) מְקוּלוֹת מִיָּם רַבִּים. מְאִוְתָם קוּלוֹת שֶׁל מִיָּם רַבִּים שְׂיוֹצְאִים וְנִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר נְשָׂאוּ נְהַרוֹת וְגו'ו'.

אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה, דְּרַחֲמִים כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְבוּזוּ לוֹ. (שיר השירים ח) בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ, יְבוּז מִיְבַעֲי לֵיהּ, מְאִי יְבוּזוּ לוֹ. אֵלָּא, אִם יִתֵּן אִישׁ, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (משלי כד) כָּל הוֹן יִקָּר וְנָעִים.

אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה - שאוהבת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֶת הַקְּדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא - יְבוּזוּ לוֹ. בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ?! יְבוּז הִיָּה צָרִיף לְהִיּוֹת! אֵלָּא אִם יִתֵּן אִישׁ - זֶה הַקְּדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (משלי כד) כָּל הוֹן יִקָּר וְנָעִים. תּוֹסַפְתָּא

בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ. מְאִי בּוֹז. יוֹמָא תְּנַיְינָא וַיּוֹמָא שְׂתִיתָאָה וַיּוֹמָא שְׂבִיעָאָה דְּסוּפוֹת, דְּבַהוֹן הוּוּ מְנַסְכֵי מִיָּם וַיִּין דְּזוּ יוֹמִין דְּסוּפוֹת, בַּהוֹן הוּוּ מְקַרִּיבִין יִשְׂרָאֵל, שְׂבַעֲיִן פְּרִים, לְכַפְּרָא עַל שְׂבַעֲיִן מְמַנָּן, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּאֲר עַלְמָא חֲרוּב מַגִּיחֵהוּ, הָדָא הוּא דְקִתִּיב, (במדבר כט) וּבַחֲמֹשֶׁה עֶשֶׂר יוֹם וְגו'ו' וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אִשָּׁה וְגו'ו'. (ע"כ תוספתא).

בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ. מַה זֶה בּוֹז? יוֹם שְׁנֵי יוֹם שְׁשֵׁי יוֹם שְׂבִיעֵי שֶׁל סְכוּת, שְׂבָהֶם הִיוּ מְנַסְכִים מִיָּם וַיִּין שֶׁל שְׂבַעֲת יְמֵי הַסְּכוּת, בְּהֶם הִיוּ מְקַרִּיבִים יִשְׂרָאֵל שְׂבַעֲיִם פְּרִים לְכַפֵּר עַל שְׂבַעֲיִם מְמַנִּים, כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁאֲר הַעוֹלָם חֲרוּב מֵהֶם, זֶהוּ שְׂכַתוּב וּבַחֲמֹשֶׁה עֶשֶׂר יוֹם וְגו'ו' וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ אִשָּׁה וְגו'ו'. (עד כאן תוספתא).

תּוֹסַפְתָּא בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ. מְאִי בּוֹז. יוֹמָא תְּנַיְינָא וַיּוֹמָא שְׂתִיתָאָה וַיּוֹמָא שְׂבִיעָאָה דְּסוּפוֹת, דְּבַהוֹן הוּוּ מְנַסְכֵי מִיָּם וַיִּין דְּזוּ יוֹמִין דְּסוּפוֹת, בַּהוֹן הוּוּ מְקַרִּיבִין יִשְׂרָאֵל, שְׂבַעֲיִן פְּרִים, לְכַפְּרָא עַל שְׂבַעֲיִן מְמַנָּן, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּאֲר עַלְמָא חֲרוּב מַגִּיחֵהוּ, הָדָא הוּא דְקִתִּיב, (במדבר כט) וּבַחֲמֹשֶׁה עֶשֶׂר יוֹם וְגו'ו' וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אִשָּׁה וְגו'ו'. (ע"כ תוספתא).

בְּאַהֲבָה, דְּכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְגַבִּיחַ, וְלֹא לְאִתְקַשְׂרָא בְּהַדְּהָא, בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ, וְלֹא לְהִתְקַשֵּׁר עִמָּה, בּוֹז יְבוּזוּ לוֹ - כָּל אוֹתָם אוֹכְלוֹסִים וְכָל

בְּאַהֲבָה - שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֵלָּינוּ אוֹתָם מְחַנְנוֹת שְׁלִמְעֵלָה לְאוֹתוֹ הוֹן

יָקָר, שְׁהָרִי אֵין רְצוֹן לְכֹלם אֶלָּא
בְּשַׁעַה שְׁמַתְקַשְׁרַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְעַטְרַת
עִמוֹ, וְאֵז כָּל אוֹתָם הָאוּכְלוֹסִים
וְכָל אוֹתָם הַמְּתַנּוֹת וְכָל
הַעוֹלָמוֹת, כָּלָם בְּשִׂמְחָה, בְּאוֹר
וּבְכִרְכּוֹת, (ועל זה אמר) כְּתוּב שְׂמָלוֹ
תַּחַת לְרֵאשִׁי וַיִּמְיֵנו תַּחֲבֻקְנִי.

כִּי שְׂמִנִּית תְּפִלִּין, כְּשִׂמְנִית תְּפִלָּה
שֶׁל יָד, צְרִיף לְהוֹשִׁיט זְרוּעֶ שְׂמָאל
לְקַבֵּל אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלִקְשֹׁר
קֶשֶׁר עִם הַיָּמִין כְּדִי לְחַבֵּק אוֹתָהּ,
לְקַיֵּם אֶת הַכְּתוּב, שְׂמָלוֹ תַּחַת
לְרֵאשִׁי וַיִּמְיֵנו תַּחֲבֻקְנִי. שְׂרָאָה
הָאָדָם כְּמוֹ שְׂלִמְעֵלָה וְלֵהֲתַעֲטֵר
בְּכָל, וְאֵז הָאָדָם שָׁלֵם בְּכָל,
בְּקִדְשָׁה עֲלִיוְנָה. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא קוֹרֵא עֲלֵינוּ, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

רְבִי חֲזַקְיָה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים יז)
שְׂמֵעָה ה' צְדָק וְגו'. כְּמָה חֲבִיבָה
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שֶׁבְּכָל זְמַן שְׂכָנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
בָּאָה לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַדְמָן כְּנֶגְדָּה.
זֶהוּ שְׂכָתוּב שְׂמֵעָה ה' צְדָק
הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי.
אָמַר דָּוִד, אֲנִי הִתְקַשְׁרַתִּי עִם
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁהִיא נִמְצָאֵת
לִפְנֵיךָ, גַּם אֲנִי כְּךָ נִמְצָא. וּמִשׁוּם
כְּךָ, שְׂמֵעָה ה' צְדָק - בְּרַאשׁוֹנָה,
וְאַחַר כְּךָ - הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה
תְּפִלָּתִי.

בְּרֵא שְׂפַתֵי מִרְמָה, מָה זֶה בְּלֹא
שְׂפַתֵי מִרְמָה? אֶלָּא כְּךָ שְׁנִינּוּ, כָּל
דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל תְּפִלָּה שְׂמוּצִיא
אָדָם מִפִּיו, עוֹלָה לְמַעְלָה וּבּוֹקֵעַ
רְקִיעִים, וְנִכְנָס לְמִקּוֹם שְׂנַכְנָס,
וְשֵׁם נִבְחַן אוֹתוֹ הַדְּבוּר, אִם זֶה
דְּבוּר כְּשֶׁר וְאִם לֹא. אִם זֶה דְּבוּר
כְּשֶׁר - מַכְנִיסִים אוֹתוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
הַקְּדוּשׁ לְעִשׂוֹת רְצוֹנוֹ. וְאִם לֹא -

אִיהִי מְלָה דְכִשְׂרָא עֲאֵלִין

כָּל אֵינוֹן (דַּרְנָה"ע"א) אוּכְלוֹסִין וְכָל אֵינוֹן מְשֻׁרְיִין
דְּלַעֲיֵלָא, לְהֵהוּא הוּן יָקָר, דְּהָא לִית רְעוּתָא
לְכַלְהוּ אֶלָּא בְּשַׁעַתָּא דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתְקַשְׁרָא
בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וּמִתְעַטְרָא בְּהִדְיָה,
כְּדִין כָּל אֵינוֹן אוּכְלוֹסִין, וְכָל אֵינוֹן מְשֻׁרְיִין,
וְכַלְהוּ עֲלָמִין כְּלָהוּ בְּחֵדוֹ, בְּנִהֲירוֹ,
בְּבִרְכָאן, (על דא אמר) כְּתִיב שְׂמָלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי
וַיִּמְיֵנו תַּחֲבֻקְנִי.

מָאן דְּאֵנַח תְּפִלִּין, כְּדִ מְנַח תְּפִלָּה שֶׁל יָד, בְּעֵי
לְאוּשְׁטָא דְרוּעָא שְׂמָאֵלָא, לְקַבֵּלָא לָהּ
לְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְלִקְשֹׁרָא קֶשֶׁרָא עִם יַמִּינָא,
בְּגִין לְחַבֵּקָא לָהּ, לְקַיֵּימָא דְכְּתִיב, שְׂמָלוֹ
תַּחַת לְרֵאשִׁי וַיִּמְיֵנו תַּחֲבֻקְנִי. לְאַתְחַזְזָא פֶּר
נֶשׁ כְּנֶוּנָא דְלַעֲיֵלָא, וְלֹאֲתַעֲטְרָא בְּכֹלָא, וְכַדִּין
פֶּר נֶשׁ שְׁלִים בְּכֹלָא, בְּקוּדְשָׁה עֲלָאָה. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא קֹאֲרִי עֲלֵיהּ, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

רְבִי חֲזַקְיָה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים יז)
שְׂמֵעָה יי' צְדָק
וְגו'. כְּמָה חֲבִיבָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָמִי
קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּבְכָל זְמַנָּא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
אֶתְתַּלְּמִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, קְדָשָׁא בְּרִיף
הוּא אֲזַדְמָן לְקַבֵּלָהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב שְׂמֵעָה
יי' צְדָק הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי. אָמַר
דָּוִד, אֲנָא אֶתְקַטְרָנָא בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּמָה
דְּהִיא אֶשְׁתַּכַּחַת לְקַמּוּךָ, אֲנָא נָמִי הָכִי
אֶשְׁתַּכַּחַנָּא. וּבְגִין כְּךָ שְׂמֵעָה יי' צְדָק,
בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר, הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה
תְּפִלָּתִי.

בְּרֵא שְׂפַתֵי מִרְמָה. מָאי בְּלֹא שְׂפַתֵי מִרְמָה.
אֶלָּא הָכִי תְּגִינָן. כָּל מְלָה וּמְלָה דְצִלוּתָא,
דְּאֶפִיק פֶּר נֶשׁ מִפּוּמִיָּה, סִלְקָא לַעֲיֵלָא וּבִקְעָא
רְקִיעִין, וְעֵאלַת לְאַתֵּר דְּעֵאלַת, וְתַמָּן אֶתְבַּחַנַּת
הֵהִיא מְלָה, אִי הִיא מְלָה דְכִשְׂרָא אִי לֹא, אִי

מקטים אותו החוצה, ומתעוררת באותו דבור רוח אחרת.

ובא ראה, ביוסף כתוב, (שם קה) ענו בכבל רגלו וגו'. עד מתי ענו בכבל רגלו? עד עת בא דברו אמרת ה' צרפתהו. עד עת בא דברו של מי? אלא עד עת בא דברו (של יוסף, ונבחן) אותו דבור. והו שכתוב אמרת ה' צרפתהו. ואז - שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו. בינתיים היה בא הבקר. אמר רבי אלעזר, כתוב (שמואל א-ב כח) והיתה נפש אדני צרויה בצרור החיים. נפש אדני, סתם, כמו שנאמר (תהלים כד) אשר לא נשא לשוא נפשי. הרי הזמן בבקר לקשר את כנסת ישראל ולחברה לבעלה. אשרי הצדיקים שמשתדלים בתורה בלילה ובאים להתקשר עם הקדוש ברוך הוא ועם כנסת ישראל, עליהם כתוב (משלי כב) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר, כתוב (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטמאתם וגו' בטמאם את משכני אשר בתוכם. והזרתם, כמו הזר הזה, שהיא זר מכלם ולא מתחבר במה שאינו שלו.

ובא ראה, בשעה שאנשים מטמאים למטה, מטמאים אותם בפל, והרי זה נאמר. אבל בשעה שרוח טמאה מתעוררת (למטה, מתעוררת רוח וכו') נחשבתם כזר, אלא רוח טמאה שלמטה מעוררת רוח טמאה אחרת, ונתנת לה רשות לרדת לעולם. איזו רשות? רשות של קדשה, שהיה יורד ומכה בו, לא נמצא ומסתלק, ואז מתגלה הדין כנגד הרשעים, ומוסיף דין על דינו. ואז שתי רוחות נמצאות בעולם, אחת רוח הדין, ואחת רוח הטמאה.

רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

לה קמי מלכא קדישא למעבד רעותה. ואי לאו, סאטין לה לבר, ואתער בההיא מלה ורוחא אחרא.

והא חזי, כתיב ביה ביוסף, (תהלים קה) ענו בכבל רגלו וגו'. עד אימתי, ענו בכבל רגלו. עד עת בא דברו אמרת ה' צרפתהו. עד עת בא דברו דמאן. אלא עד עת בא דברו (ריוסף, ואתבחין) ההיא מלה, הדיא הוא דכתיב, אמרת ה' צרפתהו. כדין, שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו. אדהכי הוה אתא צפרא.

אמר רבי אלעזר, כתיב, (שמואל א כח) והיתה נפש אדוני צרויה בצרור החיים. נפש אדני, סתם. כמה דאת אמר, (תהלים כד) אשר לא נשא לשוא נפשי, הא עידנא בצפרא לאתקשרא כנסת ישראל ולאתחברא בבעלה, זכאין אינון צדיקיא דמשתדלין באורייתא בליליא, ואתאן לאתקשרא ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל. עלייהו כתיב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר כתיב, (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטומאתם וגו' בטמאם את משכני אשר בתוכם. והזרתם, פהאי זר, דאיהו זר מכלהו, ולא אתחבר במה דליתיה דיליה. והא חזי, בשעתא דמסתאבין בני נשא לתתא, מסאבין לון בכלא, והא אתמר. אבל,

בשעתא דרוח מסאבא אתער (ס"א לתתא, אתער רוח וכו') חשבתון זר, אלא רוח מסאבא דלתתא, אתער רוח מסאבא אחרא, ואתיהיב ליה רשותא לנחתא לעלמא. מאי רשותא, רשותא דקדושה דהוה נחית ומחי ביה, לא אשתכח, ואסתלק, וכדין אתגלגלייא דינא, לקבליהון דחייבין, ואוסיף דינא על דיניה, וכדין, תרין

רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֵר, אַצְטֵרִיכְנָא הָכָא לְמִימַר מְלָה
 דְּאוֹלִיפְנָא מֵאַבָּא. תָּא חֲזִי, הָכָא יִלְפִינָן
 מִנְּגַע דְּבִיתָא. דְּכַד רוּחָא מְסַאבָּא שְׂרִיא בְּבִיתָא
 וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעֵי לְדַפְּאָה לִיה, שְׂדֵר נִגְע
 צְרַעַת בְּבִיתָא, לְקַטְרָגָא דָּא בְּדָא, וְהוּא נִגְע
 לָא אַעֲדֵי מִבֵּיתָא, וְאַף עַל גַּב דְּרוּחַ מְסַאבָּא
 אִסְתַּלַּק מִהוּא בֵּיתָא, עַד דִּינִתְצוּן בֵּיתָא,
 אָבְנִין וְאַעִין וְכֻלָּא, פְּדִין אַתְדְּכִי אַתְרָא.

בְּהַאי גְּוונָא, מָאן דְּאִסְתַּאב וְאַתְעַר רוּחָא
 מְסַאבָּא וְשֹׁאֲרֵי עֲלוּי, פֶּד בְּעֵי קְדָשָׁא
 בְּרִיף הוּא לְדַפְּאָה עֲלֵמָא, אַתְעַר רוּחַ דִּינָא
 תְּקִיפָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּעֲלֵמָא וְשְׂרִיא עַל הוּא
 רוּחַ מְסַאבָּא, וּמְקַטְרָגֵי דָּא בְּדָא, עַד (דף נ"ה ע"ב)
 דִּיתְעַבְר מְעֲלֵמָא, וְהוּא רוּחָא דִּינָא תְּקִיפָא,
 לָא אִסְתַּלַּק מֵאַתְרֵיהּ עַד דִּינִתְן אַתְר, שְׂיִיפִין
 וְגֵרְמִין וְכֻלָּא, פְּדִין אַתְדְּכִי עֲלֵמָא וְאַתְעַבְרוּ
 מִגֵּיהּ רוּחִין מְסַאבִּין, וְעֲלֵמָא אִשְׁתַּכַּח בְּדְכִיו.
 וְעַל דָּא תְּגִינָן, אַתָּא לְאַסְתַּאבָּא מְסַאבִּין לִיה
 וְדָאֵי. וְוִי לִיה לְבַר נֶשׁ פֶּד שְׂאֲרֵי עֲלִיה
 רוּחַ מְסַאבָּא, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה בְּעֲלֵמָא, דְּוִדָּאֵי
 לִינְדַע, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעֵי לְבַעְרָא לִיה
 מִן עֲלֵמָא. זַכָּאִין אֵינּוּן צְדִיקָא דְּכֻלְהוּ
 קְדִישִׁין, וְאַשְׁתַּכַּחוּ בְּקְדוּשָׁה קָמִי מְלַכָּא
 קְדִישָׁא, וְשְׂרִיא עֲלִייהוּ רוּחַ קְדִישָׁא, בְּהַאי
 עֲלֵמָא וּבְעֲלֵמָא דָּאֲתִי. פִּינּוּן דָּאֲתָא צְפָרָא קָמוּ
 אַזְלוּ.

עַד דְּהוּוּ אַזְלִי, פִּתַּח רַבִּי אֱלֶעָזֵר וְאָמַר, (בראשית
 לב) וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדָרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מְלֹאכֵי
 אֱלֹהִים. וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדָרְכוֹ, דְּהוּוּ אַזְלִי לְקַבֵּל
 אָבוּהִי.

תָּא חֲזִי, פֶּל זְמַנָּא, דִּיעַקֹּב אִשְׁתַּכַּח לְגַבִּיהּ
 דְּלָבָן לָא מְלִיל עֲמִיהּ קְדָשָׁא בְּרִיף

הוּא, (ולא אשתכח לגביה) ואי תימא, והא כתיב, (בראשית לא) ויאמר יי אל יעקב

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזֵר, הַצְטֵרְכְתִי פָּאן
 לְוִמֵר דְּכַר שְׁלֵמְדִתִּי מֵאַבִּי. בַּא
 רָאָה, פָּאן לְמִדְנוּ מִנְּגַע הַבֵּית, שְׁכַשְׁרוּחַ
 טְמֵאָה שׁוֹרָה בְּבִית וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא רוּצָה לְטַהַר
 אוֹתוּ, שׁוֹלַח נִגְע צְרַעַת בְּבִית
 לְהִלָּחֵם זֶה עִם זֶה, וְאוֹתוּ הַנִּגְע
 לֹא סָר מִהַבֵּית. וְאַף עַל גַּב שְׁרוּחַ
 טְמֵאָה הַסְתַּלְקָה מֵאוֹתוּ בֵּית, עַד
 שִׁינְתְּצוּ אֶת הַבֵּית, הָאָבְנִים
 וְהַעֲצִים וְהַכֵּל, אַז נְטָהַר הַמְּקוֹם.
 כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁנִּמְצָא וְיַמְעִיר רוּחַ
 טְמֵאָה וְשׁוֹרָה עָלָיו, כְּשׁוֹרָצָה
 הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְטַהַר אֶת
 הָעוֹלָם, מִתְעוֹרְרַת רוּחַ דִּין קָשָׁה,
 וְנִמְצָאֵת בְּעוֹלָם, וְשׁוֹרָה עַל אוֹתָהּ
 רוּחַ טְמֵאָה, וְנִלְחַמּוֹת זֶה עִם זֶה
 עַד שֶׁתְּעַבֵּר מִן הָעוֹלָם. וְאוֹתָהּ
 רוּחַ הַדִּין הַקָּשָׁה לֹא מִסְתַּלַּקַת
 מִמְּקוֹמָהּ עַד שִׁינְתְּן אֶת הַמְּקוֹם,
 אֵיבָרִים וְעֲצָמוֹת וְהַכֵּל, וְאַז נְטָהַר
 הָעוֹלָם, וְעוֹבְרוֹת מִמֶּנּוּ רִחוּת שֶׁל
 טְמֵאָה, וְהָעוֹלָם נִמְצָא בְּטַהַר.

וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, הַבָּא לְטַמָּא
 מִטְּמָאִים אוֹתוּ וְדָאֵי. אוֹי לְאַדָּם
 כְּשִׁשׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ טְמֵאָה וְנִמְצָא
 עִמָּה בְּעוֹלָם, שְׂוִדָּאֵי יַדַע
 שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא רוּצָה לְבַעְרוֹ
 מִן הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי הַצְדִּיקִים
 שְׁכֻלָּם קְדוּשִׁים וְנִמְצָאִים בְּקְדָשָׁה
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וְשׁוֹרָה
 עֲלֵיהֶם רוּחַ קְדָשָׁה בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא. פִּינּוּן שְׂבָא הַבְּקָר,
 קָמוּ וְהִלְכוּ.

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פִּתַּח רַבִּי
 אֱלֶעָזֵר וְאָמַר, (בראשית לב) וַיַּעֲקֹב
 הֵלֶךְ לְדָרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מְלֹאכֵי
 אֱלֹהִים. וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדָרְכוֹ,
 שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ כְּנֶגֶד אָבִיו.

בַּא רָאָה, כֹּל זְמַן שִׁיעַקֹּב נִמְצָא
 אַצֵּל לָבָן, לֹא דַבֵּר עִמּוֹ הַקְדוּשׁ
 בְּרוּף הוּא (ולא נמצא אצלו). וְאִם

וַיֹּאמֶר יי אל יעקב

תאמר, הרי כתוב (בראשית לא) ויאמר ה' אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך וגו'. זה היה בסוף, בזמן שרצה להפריד מלבן. וכשנפרד ממנו, באו לקראתו אותם מלאכים ולווהו בדרכו.

תוספתא

רבי אלעזר ורבי יוסי חמיו היו הולכים מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר ששמעת מאביך מה שכתוב ויעקב הלך לדרכו וגו'? אמר לו, לא ידעתי. עד שהיו הולכים, הגיעו למערה של לוד. שמעו אותו קול שאומר: שגי עפרים של האליל עשו לפני רצון של נחת לי, והם היו הממנה הקדוש שפגש יעקב לפניו. התרגש רבי אלעזר והסתער בנפשו, ואמר: רבון העולם פך דרכו, טוב לנו שלא נשמע, שמעתי ולא ידעתי. התרחש לו נס, ושמע אותו קול שאומר: אברהם ויצחק היי. נפל על פניו וראה את דיוקן אביו. אמר לו, אבא, שאלתי רחשביבני, שאברהם ויצחק הם שפגשו את יעקב כשנצל מלבן. אמר לו, בני, הוצא את (פסקה) פתקך, וקח את דברי אביך הזקן, פה מדבר גדולות היה. ולא רק זה בלבד, אלא את כל הצדיקים פוגשות נשמות של צדיקים לפנייהם להצלתם, והם מלאכים קדושים עליונים.

ובא ראה, יצחק היה קים באותה שעה, אבל נשמתו הקדושה נלקחה לכסא הכבוד של אדנו, כשנעקד על גבי המזבח, ואז נסתמו עיניו מראות. הינו שכתוב לילא וגו' ופחד יצחק היה לי.

(עד כאן התוספתא.)

בא ראה, כתוב ויפגעו בו. ויפגע במלאכי אלהים היה צריך להיות! מה זה בו? אלא הם באו להכלל בו (ולוהו בדרכו). מה זה להכלל

שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך וגו'. האי בסופא הוה, בזמנא דבעא לאתפרשא מלבן וכד אתפרש מניה, אתו לקבליה אינון מלאכי ואזופוהו באורחא.

תוספתא

רבי אלעזר, ורבי יוסי חמיו, הוו אזלי מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבך מאי דכתיב, ויעקב הלך לדרכו וגו'. אמר ליה לא ידענא. עד דהוו אזלי מטו למערתא דלוד. שמעו ההוא קלא דאמר, תרי עוזלין דאילתא עבדו קמאי רעותא דניחא לי, ואינון הוו משריתא קדישא דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואסתער בנפשו, ואמר, מריה דעלמא כף אורחוי, טוב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא.

אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוו, נפל על אנפוי וקמא דיוקנא דאבוי, אמר ליה, אבא, שאילנא ואתיבונא, דאברהם ויצחק הוו, דערעו ליעקב פד אשתויב מלבן. אמר ליה ברי, פוק (כ"א פסקה) פתקך, וסב סבתך, פום ממלל רברבן הוה. ולא דא היא בלחודוי, אלא לכל צדיקיא נשמתהון דצדיקיא מערעין קדמוהי לשיזבותיה, ואינון מלאכיא קדישי עלאי.

ותא חזי, יצחק קיים הוה בהיחא שעתא, אבל נשמתיה קדישא אתגסיבת בכורסיא יקרא דמאריה, פד אתעקד על גבי מדבחא. ומפדין אסתמו עינוי מחיוו. היינו דכתיב, (בראשית לא) לילא וגו' ופחד יצחק היה לי. (ע"כ תוספתא.)

תא חזי, כתיב, ויפגעו בו. ויפגע במלאכי אלהים מיבעי ליה, מאי בו. אלא אינהו אתו לאתפללא ביה (ואזופוהו באורחא). מאי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בנינו שמחנו בתקוננו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784